

„MALOPÁNEVNICTVÍ“

MARTIN K.

(Praha, září 2004)

Pane, prosím Tě, abys to byl Ty, kdo k nám bude mluvit. Abys mluvil k našim srdcím, tak aby Kristus se potkal a uslyšel s Kristem. Halelujah. Bože, spoléháme na Tvého svatého Ducha, který k nám přichází, aby nám občerstvoval slovo. Aby nám ho dával a přednášel. Aby ho dostal skrze všechny slupky naší mysli. Skrze všechno to, kdo jsme, Pane, a skrze to, kdo ještě nejsme v Kristu. Tak Tě prosím, Pane, abys pronesl to slovo až do našich duší, tak aby mohlo zakořenit a mohlo přinést ovoce. Prosím Tě, abys očistil moje ústa, moji mysl od všeho, co já sám jsem a od všeho, co ještě nejsem v Kristu, aby Tvoje slovo bylo čisté, aby bylo neposkvrněné. Aby nepřišlo jenom naplnit středeční večer, ale aby naplnilo naše srdce a naše duše. Buď požehnáno Tvoje svaté jméno. Buď požehnáno Tvoje jméno mezi námi. Amen.

Někteří z nás máme tu výsadu, že nám jistý člověk posílá svá kázání. Mám pocit, že už jsem vám to říkal. Ne? Vidíte, já bych se vsadil, že jsem vám to musel říkat, ale to nevadí, klidně to řeknu znova. Jeden člověk nám pravidelně každý den posílá svá kázání. Je to zhruba jedna stránka. Na začátku, možná tak první odstavec, píše nějaký příběh ze života. Jak někoho potkal, co se mu stalo doma, v práci, v obchodě, prostě kdekoliv, a potom z toho udělá kratičké kázání. Určitě se to dá stihnout přečíst alespoň obden. Myslím, že to někteří bratři a sestry dostávají. Doporučuji to i pro procvičení angličtiny. Pokud jste na mailu alespoň trochu pravidelně, napište mi e-mail a já vám pošlu jeho adresu, abyste to od něho mohli dostávat. Stojí to za to. Je to moc příjemné, je to k požehnání. Myslím si, že tak 95 % jeho kázání je hodně dobrých. Je na tom ještě jedna zvláštní věc, až je to někdy k smíchu. Často se trefuje do toho, o čem člověk zrovna přemýšlí. Nevím, jak to ten člověk dělá, ale je to tak. Proč takový úvod? Asi ze dvou důvodů. Jednak abyste si to taky občas přečetli a jednak proto, že jsem přemýšlel nad určitou věcí a prostě se s tím jedno to kázání potkalo.

Bylo to možná včera nebo předevečírem. Ten člověk psal o jednom rybáři. Viděli ho v době, kdy bylo v řece hodně ryb, jak nahodí, čeká a najednou vytáhne velkou rybu. Krásná, velká ryba. Hodí ji zpátky. Zase nahodí, vyloví – krásná, velká ryba. Hodí ji zpátky. Na loďce kousek opodál

je druhý rybář a kroutí nad tím hlavou. Říká si: Co to ten člověk dělá? A když ten první znovu nahodil, vytáhl další krásnou velkou rybu a hodil ji zpátky, ten na té loďce k němu připlul blíž a volá na něj: „Prosím tě, já tě tady pozoruji, můžeš mi vysvětlit, proč házíš zpátky ty krásné velké ryby?“ A on mu odpovídá: „Víš, já mám doma jenom malou pánev.“

Ten kazatel tvrdí, že příběh je pravdivý. Věřím, že může být pravdivý. Taky říká: Víte, my jsme na tom podobně. My jsme na tom podobně v tom, jak přistupujeme k Bohu. Říkal, že přicházíme k Bohu s takovou malou pánví, možná dvacet centimetrů, a naše očekávání od Boha je omezené centimetry té pánve. To znamená, že přijdeme a říkáme: „Bože, já po Tobě chci, abys mi něco dal, aby ses stal Bohem v mém životě.“ A naše modlitba je měřená velikostí naší pánve, jestli mi rozumíte. Tím očekáváním, tím, co chci. A cokoli by nám Bůh chtěl dát a přesahuje to naši pánev, házíme to jako celek zpátky a nejsme schopni, nejsme připraveni to přijmout. Někdy se stane, že Bůh prostě nakonec pokrčí rameny a hodí nám tam nějakou dvacetcentimetrovou rybku a my: halelujah! uspokojeni, že nás Bůh slyšel. A nevíme, jaká je to prohra. Jindy se zase stane, že nám někdo něco řekne nebo že nám někdo něco zjeví; že nám skrze nějaké slovo rozšíří pánev. Najednou se naše očekávání Božích věcí – to je ta naše pánev, zvedne, a Bůh ho může naplnit.

Jak už jsem říkal, to slovo přišlo do situace, kdy jsem zrovna o něčem podobném přemýšlel a říkal jsem: „Bože, já tak vidím v člověku...“ – a pro mě je to tajemství a velká věc na překonávání – „vidím v člověku...“, nazvu to přízemností.“ Víte, co myslím? Možná to v rámci toho příběhu nazvu „malopánevnictví“. Vidím, jak člověk, a teď myslím člověk obecně jako „lidskost“, lidstvo, je tak „malopánevní“. Amen? Vidím to nejen ve světě, ale i v církvi, i mezi bratry, vidím, že se to pokouší i o mě. Že se o člověka pokouší „malopánevnictví“. Pokouší se o něj v tom smyslu, že okolnosti, které jsou, věci, které se dějí okolo nás, jako kdyby vzaly hlavu člověka a cpaly ji, jak říkám, nosem do hlíny. Pro naši tělesnou potřebu, pro potřebu těla, pro tělesnou potřebu těla, jestli mi rozumíte – protože můžeme mít duchovní potřebu těla. Ale pro tu tělesnou, primitivní, přízemní, „nizkopánevní“ potřebu těla, ať už to je cokoli. A to nemusí být jenom jídlo. To může být i zadostiučinění, to může být to, že chci, aby se moje pravda projevila, abych byl slyšen. Amen? Cokoli takového „malopánevního“. Vidím, jak to má tendenci strhávat naše oči dolů.

Ono se však nestane jenom to, že se naše oči zaboří do hlíny a jediné, co vidíme, je metr čtverečný hlíny okolo sebe. Stane se to, že najednou ztrácíme ze zorného pole ten horizont, ztrácíme ze zorného pole ten veliký obraz. Víte, lidské oko nebo zrak, aniž si to možná uvědomujete, zaostřuje

buď na blízko, nebo na dálku. Amen? O to víc, když se budete chtít hrabat v těch přízemních věcech. Pokud půjdu k zemi a budu se dívat a rozebírat něco v těch přízemních věcech, v hlíně toho čehosi (a tam si dosadíte sami, protože víte lépe než já každý o svém životě), zjistil jsem, že celý obzor, celá vize, je pryč. Amen?

Mám dalších pár obrazů, které mě napadají. Moje dcerka se teď tak trochu učí jezdit na kole. Má pocit, že se musí dívat na kolo, aby to měla dobře pod kontrolou. Jede na kole a já říkám: „Jed' rovně!“ Není však schopna udržet směr, a tak padá. Představa, že se musí dívat před sebe, dopředu, aby kolo udržela rovně, je pro ni nepochopitelná. To jí zatím nezacvaklo. To přijde.

Jestli mi však rozumíte, takhle to s námi v duchu funguje. To znamená, že zdánlivě, zdánlivě máme pocit, že se musíme zabývat záležitostmi našeho „bicyklu“, abychom mohli jet, abychom se mohli dostat dopředu. Tady je šlapka a tady je tohle. Nevidíme, že se tím vlastně připravujeme o pohled, který je daleko podstatnější. Pohled, který nám za prvé umožní jet a za druhé naplní to, proč vlastně jedeme. Dá nám jednak nějaký směr a jednak požitek z toho, kam jedeme. Víte, je utrpení pozorovat, jak funguje mechanismus naší jízdy.

Když jsem se učil v autoškole, stále jsem se snažil zjistit od zkušených řidičů a ptal se jich: „Kde máš mít ty čáry, které jsou na silnici?“ A byl jsem u jednoho auta, ve kterém jsme dělali autoškolu, naučený, že když sedím za volantem, při své velikosti, v tom konkrétním autě, při konkrétně nastaveném volantu, že jedna bílá čára, která je na silnici, je asi pět centimetrů od pravého okraje auta vpředu a ta druhá čára je asi čtyřicet centimetrů vlevo. Takže jsem věděl, že jedu rovně, pokud jsou čáry na svém místě. Pořád jsem se snažil jet podle těch čar. Neustále jsem se ptal svého instruktora: „Je to takhle správně, 5 a 40?“ On se na mě tak podíval a říká: „Prosím tě, koukej dopředu.“ Nechápal jsem, jak se můžu dívat sto metrů před sebe, když potřebuji jet rovně tady. Jak se můžu dívat tam dopředu, když nevím, jestli auto náhodou neuhýbá. Ta představa pro mě prostě byla nad moje schopnosti. Víte, a důsledkem toho všeho byla jedna věc – že jsem se trápil. Amen? To bylo utrpení. Za druhé, byl jsem strašně neflexibilní, protože pokud jsem se trošku uhnul, těch pět centimetrů jakoby rozhodilo moje měřítko a hned jsem se snažil vrátit, takže to bylo takové... „křivolaké“. ☺ A za další, jak rychle si myslíte, že jsem mohl jet? No, hrozně pomalu, protože bylo hodně složité soustředit se na ty moje centimetry. Soustředil jsem se vlastně na mechaniku řízení a jakmile bych zrychlil, strašně rychle bych vyjel z těch pěti centimetrů. A vrátit se okamžitě nejde.

To je další obraz, který mě napadl k tomu, co chci říct. Je důležité, aby se člověk díval úplně jinam než na své „auto“. Abych byl zaměřený úplně jinam, přestože musím jet, přestože se musím soustředit na mechanismus své jízdy. Na tom se nic nemění. To není o tom, že když dneska jedu, tak nemusím jet po silnici rovně. Není to o tom, že když dcerka pojedje, nemusí šlapat a nemusí řídit rukama. Amen? Stala se však taková zvláštní věc v mém řízení. Jednak můžu jet o něco rychleji a jednak si to můžu užít. Můžu se dívat okolo, nemusím se dokonce ani nutně dívat rovně. To byla ještě jedna věc, začátečníci řidiči určitě vědí, o čem mluvím. Když člověk jede a podívá se doleva, jede doleva. Potom jsem po čase zjistil, že vlastně mohu, pokud držím směr v mysli, mohu si dovolit podívat se doleva nebo doprava, a pořád držím správný směr. Moje vize už je jinde. Moje vize se stala součástí mé jízdy. Stala se mou součástí, proplynula mnou. A tak se nestarám o mechanismus řízení. To se děje jenom mimoděk, jenom jako „bokovka“. Život, ten se žije sám. Amen? Nechte život, aby se žil sám. Nechte auto, aby jelo samo. Zanechte záležitostí všedního dne, zanechte všechny tyhle věci. Ony se budou dít i nadále, ono se to jídlo „stane“. Věřte tomu. Ono se to stane, o to bude postaráno, protože Bůh se stará. Neříkám to proto, že jsem muž a „netuším“, že za přípravou jídla stojí nějaká práce. O tom nemluvím. Ona se totiž i ta práce stane. Ale já si musím dát velký pozor na to, abych náhodou nestrhl svůj zrak na to přízemní, na to „malopánevnictví“, aby moje touha po Bohu a moje chůze a můj den nebyl o tom, jak zaopatřím svůj žaludek, jak se postarám o tohle, jak se postarám o tamto. Kde je pak Bůh?

Pokud věříme, že Bůh se stará, že Bůh zaopatřuje, pokud věříme, že se stará o vrabce, copak se lépe nepostará o nás? Možná se zeptám ještě jinak. Nepostaral se o vás Bůh do dnešního dne? Amen? Nepostaral se Bůh o vás ve všech okolnostech, ve kterých jste se octli? Nepostaral se o vás dnešního dne? Je tady někdo, kdo může vydat opačné svědectví? Je tady někdo, kdo může říct, že se vydal Bohu a začal s ním plně chodit, a Bůh nedodržel svůj slib a nepostaral se o něj? Amen? Bůh je věrný, a to i když my jsme nevěrní. A tak se na Něj můžeme spolehnout. Můžeme se tím přestat zabývat. **PŘESTAT SE ZABÝVAT TĚMI VĚCMI, KTERÉ STRHÁVAJÍ NÁŠ POHLED. JE POTŘEBA SE ZADÍVAT TAM DO DÁLKY.**

A teď je otázka, kam vlastně? Víte, na autoškole je zvláštní jedna věc. Víte, kam jedete s autoškolou? Nikam. Věděli jste to? Je to tak? Když sednete v autoškole do auta, jaký je váš cíl? Žádný. Kam chcete dojet? Nikam. Skončíte tam, kde jste začali. Pokud se s někým neměníte nebo něco složitějšího, tak přijdete k autu, sednete do něj a jedete. Oni vám na každém rohu řeknou, kam máte jet, plus mínus, pokud jste zkušenější, tak vám to řeknou o křižovatku napřed, a jedete. Nemáte žádný cíl, žádný záměr.

Zabýváte se pouze tou mechanikou řízení. Amen? A pak najednou získáte řidičský průkaz, oprávnění. To je takové to, že tvrdí, že už umíte jezdit. ☺ Vy si pak sednete do auta a změní se jedna zásadní věc. Najednou někam jedete. Najednou nastává trauma, kdy se potkává to, že máte někam dojet, a ještě k tomu musíte řídit auto. Amen?

Co chci říct? Když člověk odhlédne od „mechaniky“ dne, své chůze, plnění těch obyčejných, prachobyčejných věcí a najednou se rozhlédne, tak zjišťuje: kam já to vlastně mám jít? Víte, co myslím? Kam já to vlastně jdu, co je vlastně moje vize, kam já to vlastně jdu? Jedu k babičce, jedu k pumpě, jedu do obchodu – kam já to vlastně jedu? Amen?

To je jako s tím kolem. Rozhlédnu se a říkám: „Tam!“ Tam je ten cíl, tam je ta kotva, ke které se nějakým způsobem přitahuji. A tak tady přemýšlím nahlas, o čem jsem poslední dobou přemýšlel potichu, a říkal jsem si: „Bože, vidím, že tento svět, že d’ábel, že práce, že domov, že žaludek, že... já nevímkdo se mě snaží přesvědčit o tom, že všechny obyčejné věci, všechny mechanismy života jsou to, oč tady běží, a že úspěch mého života závisí na tom, jak dobře je naplním. Amen?

Víte, mám rád jednu věc. Mám ji moc rád. Kdo se mnou pracuje, tak na to určitě už narazil. Vždycky, když něco definuji, definuji to závěrem, koncem. Takže když se ptám svého šéfa: „Co po mně chceš?“ tak neříkám: co po mně chceš. Ale vždycky mu řeknu: „Podívej se, přijdu za rok, budu sedět v této kanceláři a ty mi řekneš: ‚Martine, za ten rok jsi odvedl výbornou práci, bezvadnou práci. Jsem s tebou spokojený.‘ Tohle mi řekneš,“ vždycky nastíním šéfovi. A já chci vědět, proč mi to řekneš. Rozumíte mi? Co mám udělat pro to, abys mi tohle řekl? Nebo se zeptám naopak: „Podívej se, přijdu za rok a ty řekneš: ‚Martine, absolutně jsi mě zklamal.‘“ A já se ptám: Proč zklamal? Co mám „udělat pro to“, abych tě zklamal, respektive naopak. Hodně přemýšlím a uvažuji tímto způsobem. Když takhle mluvíme v práci, hodně se snažím jít od konce. Jdeme na nějaké jednání, připravujeme se na nějaké jednání a já se ptám člověka, který se mnou na to jednání jde: „Podívej, jednání začíná ve dvě hodiny, končí ve čtyři. Ve čtyři odcházíme z jednacího místa a ty mi říkáš: ‚To je neuvěřitelné, to bylo perfektní jednání, já jsem nevěřil, že tohle dosáhneme.‘“ A tak se ptám: „Čeho jsme dosáhli?“ Protože jsem častokrát přišel na jednání s nějakým člověkem a ten člověk byl nepřipraven. Ne, že by byl nepřipraven v tom, jak bude jednání probíhat, ale on byl nepřipravený v tom, že neměl nastavené očekávání, že vůbec nevěděl, jak by jednání mělo dopadnout. Vůbec nevěděl, jak by naše jednání mělo dopadnout, a jak by nemělo dopadnout. A tak to je hlavní věc, kterou se

snažím vždycky si vyjasnit. O co nám vlastně jde, kam vlastně směřujeme, co tady děláme.

Už jste někdy zažili jednání, kdy jste jednali a jednali a tahali jste se o věci, a na konci jste se někam dotahali a zjistili jste: No, a k čemu to vlastně bylo? Už se vám to někdy stalo? K čemu to tady vlastně bylo? Proč jsme se tady celou dobu trápili? A tak je opravdu důležité, abychom si na začátku řekli, co vlastně očekáváme, kam vlastně jdeme, kam chceme dojít. Víte, někdy se nám stalo, že jsme zrušili jednání, protože jsme zjistili, že ať to dopadne jakkoliv, nemá to žádný dopad. Rozumíte mi?

Představte si třeba, že potřebuji nějaké kachlíčky, potřebuji je koupit v Siku. Mohu manželce dlouhosáhle vysvětlovat, jak to zítra uděláme, jestli jí nechám auto nebo jestli uděláme tohle nebo tamto, a přitom oba víme, že ty kachlíčky tam nemají. Je úplně jedno, jak se nakonec domluvíme, jestli jí auto nechám, nebo nenechám, protože ty kachlíčky tam stejně nemají. To je banální věc, ale viděl jsem tolik sporů, které jsou o věcech, které stejně nikam nevedou. Diskusí, které se vedou nad zákonem, nad tím, co znamená Písmo. Možná jste se mě někdy někde na něco ptali a já jsem odpovídal, jako bych neuměl do pěti počítat, jako bych vám nerozuměl. Možná jste říkali: „To je přece jasné, já se ptám tak a tak.“ Asi jsem opakoval: „Já vám nerozumím.“ To je proto, že vždycky uvažuji, kam ten dotaz směřuje, a odpovídám tím koncem. Rozumíte mi? Odpovídám tím, kam směřuje tvůj dotaz.

Když se někdo ptá, jestli máme večeri Páně jednou za týden, dvakrát za týden nebo jednou za čtrnáct dní – kromě toho, že nevím, tak tomu nerozumím. Nerozumím, jaký je záměr dotazu. Nerozumím, k čemu to je, a neumím na to odpovědět. Rozumíte mi? Já se nechci s někým přít, jestli to má být jednou týdně nebo jednou měsíčně, když absolutně nevím, jaký to má význam pro moje spasení.

Až budu chápat, jaký má význam pro moje spasení, když řeknu: „Křtím tě ve jméno Ježíše, Syna, Otce a Ducha svatého,“ nebo „Křtím tě ve jméno Otce,“ nebo „Křtím tě ve jméno Ježíše,“ budu na tom lpět. Nedokážu se podívat na konec a říct: „Má to pro moje spasení tento duchovní význam.“ Amen? Až mi někdo řekne, co se stane, jak přemýšlí Bůh a co po mně chce, tak tomu dokážu lépe porozumět.

Stejně tak, cokoliv v životě děláme, o čemkoliv přemýšlíme, v čemkoliv se dohadujeme. V čemkoliv se peru sám se sebou, se svojí rodinou, se svými braty, s někým v práci, tak musím vědět, že bojuji pro nějaký výsledek. Chci, aby se na konci něco stalo. A když vím, že se budu prát a prát a na konci nepomůžu ani sobě, ani té druhé straně, proč se budu namáhat? Pro jaký účel, z jakého důvodu budu vkládat energii do něčeho, co

je tady dole, co je přízemní? Nemůžu to radši přebít něčím, co je tam nahoře? Nemůžu obětovat nějakou drobnost, která je tady, pro to, co je tam? Amen? Kde je můj zrak? Kde je to, po čem jdu? Halelujah.

Je vám to cizí? Myslíte si, že povídám o jiném světě, o někom jiném? Víte, Izraelci neměli vizi. Jejich vize byla strašně „malopánevní“. Víte, jaká byla jejich vize? Odejít z Egypta. To byla jejich vize – odejít z Egypta. Jejich „vize“ byla, že je sužuje otrokářství, ale neviděli nic víc. Oni neviděli nic víc. A nejenže neviděli nic víc, ale když jim to bylo zvěstováno, tak ani nic víc nechtěli. Rozumíte mi? Oni nechtěli nic víc. Celý národ, vlastně nechci říkat celý národ, ale podstatná část toho národa neměla žádnou větší vizi. Neměla žádnou větší vizi než to, aby odešli z Egypta. A víte, co se v důsledku toho stalo? Naplnila se jejich vize. Vyšli z Egypta. Amen? Vyšli z Egypta, překročili Rudé moře, zažili zázrak a jejich víra jim vydržela tři dny.

Kdo z vás už někdy šel Rudým mořem? Nikdo? Ty jsi prošel Rudým mořem? Jaké to bylo? A někdy ve skutečnosti? Víte, mě by zajímalo, nechápu to – byly tam ryby, nebo ne? Nevíte? Dovedete si představit akvárium, které nemá sklo? Já jsem se byl podívat s rodinou v jednom akváriu. Byl to takový tunel, bylo to nádherné. Byl to takový malý tunel, myslím, že všude byla tma, a my jsme tamtudy procházeli a nad námi i okolo nás bylo akvárium. Plavaly tam ryby, a dokonce i žralok. Vidíte, jak na vás jde žralok, koukáte na toho žraloka, na jeho zuby. On má takovou divnou pusu. Nemá ji takovou, jak jsem myslel. Má takovou placatou pusou. Koukáte na něj, jak pluje, a můžete ho pohladit jakoby po bříše, fakt fantazie. On si tam lehl na skleněný strop, měl takové bílé břicho, no bezvadné. Jste tedy v tom akváriu. My jsme na to s manželkou dívali a říkali jsme si: To je jak v Rudém moři, voda vlevo, voda vpravo. Procházíte to a přestavujete si, že tam není sklo.

No nic, možná jsem se nechal unést, ale teď si vezměte průchod Rudým mořem. Člověk vyjde z Egypta, zažije zázrak... Víte, proč za tři dny brblali? Neměli vizi, došla voda. Je to tak. Neměli vizi. Oni nevěděli, kam jdou. Nevěděli, kam jdou a co tam budou dělat a proč tam jdou. Amen? Najednou se octli na poušti a řekli: „Tak, a je to! No, a co teď? Co teď?“ Někteří řekli: „Teď na tom jsme hůř, než jsme byli, půjdeme zpátky. Jde se domů. V Egyptě jsme měli česnek a plné hrnce, bylo co jíst.“ Amen? „Ale co tady? Co tady asi tak budeme dělat? A víte, co? Mojžíš za to může. Mojžíš za to může. Pojďme ho nejdřív ukamenovat a pak jdeme zpátky. Pojďme se vzepřít, protože to je on, kdo může za naše trápení, to je ten, kdo může za to, že se trápíme. To je ten, kdo může tady za tu poušť! To je ten, co nás dovedl na toto místo a místo toho, abychom tady tancovali a veselili

se a měli tady svého vlastního faraóna a mohli mít konečně svoje vlastní otroky, místo toho jsme na poušti a trápíme se tady.“ Amen? „Kdo tohle vymyslel? Kdo tohle vymyslel?“ A marně, marně se jim snažili někteří z nich říct: „Co děláte, vždyť my jsme ještě nikam nedošli. To není o té poušti, to není o tom, kde jsme dnes.“

To není o tom, kde jsme teď. My jsme na cestě, pánové a dámy. My jsme na cestě, Izraelci a Izraelkyně. Amen? Je přece úplně jedno, jaká je ta cesta, mně jde o cíl. Amen? JE JEDNO, JAKÁ JE CESTA, MNĚ JDE O CÍL. Proč budu žehrat na cestu, když mi jde o cíl? Amen? Můžu říkat: „Ou, ta cesta je náročná,“ nebo „Ta cesta je lehká (nebo těžká).“ Já však neposuzuji cestu, ale cíl. Můžu si stěžovat na cíl. Můžu si stěžovat na cíl. Můžu říct: „Ta zaslíbená země není to ono. To není moje očekávání.“ Amen? Můžete to zvážit a říct: „Spasení, které Bůh zaslíbil, to synovství, to je mi málo.“ Tomu bych rozuměl asi víc, než když si budeme stěžovat na to, kde se nacházíme dneska. Víte, že jsem ještě neslyšel nikoho, kdo by si stěžoval na to, že Boží povolání nestojí za nic? Všimli jste si, že si lidi nestěžují na Boží povolání, ale že si stěžují na dvě věci? Na poušť, na situaci dneška, a na Mojžíše? Amen? Všimli jste si toho? Všimli jste si toho? Mojžíš může za to, že poušť je poušť, to za prvé, Mojžíš může za to, že země je daleko, to za druhé, Mojžíš může za to, že nás vůbec dovedl na toto místo a my se tady nemůžeme veselit a radovat a tancovat a vyvádět.

Mysleli jsme si, když tam tak Miriam bušila do bubínků, tehdy, když jsme vyšli z moře, že bude párty. A párty nikde. Amen? Co? Je to tak, nebo se mýlím? Jaká je vaše chuze? Řekněte mi, poučte mě. Já jdu za Bohem nějakým způsobem, snažím se jít; někdy se daří lépe, někdy hůře, někdy je to příjemné, někdy míň, někdy víc – myslím ta chuze samotná. Člověk někdy prochází iluzí, někdy deziluzí, někdy je mu smutno, někdy ho lidi opouštějí a má pocit, že je sám, někdy má pocit, že mu nikdo nerozumí, někdy má naopak pocit, že má hromadu přátel. Máte to jinak? Co? Je vaše chuze s Bohem neustálá párty? Já nevím, řekněte mi, ať vím, jestli jsem v dobré společnosti.

Potřebujeme, tak jako na tom bicyklu, tak jako v tom automobilu, PŘIJÍT PŘED BOHA S TOU ZVĚTŠENOU PÁNVÍ, S TOU PÁNVÍ, KTERÁ JE SCHOPNÁ POJMOUT TO, CO BŮH MÁ NA MYSLI, NE TO, CO JÁ MÁM NA MYSLI. Amen? Ne to, co já si myslím, že by Bůh měl udělat v mém životě, ale to, co chce Bůh udělat v mém životě. Víte, přicházíme k Bohu znepokojeni nad tím, že Bůh nedělá to, co si myslíme, že by měl dělat. Přicházíme k Bohu, kritizujeme Ho za to a jsme nešťastní, že Bůh nějak pozapomněl na náš záměr s naším životem. Amen?

„Bože, vidíš tady tu moji pánev? Co je, co je? Pánev je prázdná!“ Amen? Bůh někde ze dna moře tahá velrybu a Adam stojí s tou malou pánví a říká: „Bože, co je?“ Amen? „Kde je velryba? Bože, Ty na mě zapomínáš, Ty na mě nemyslíš!“ Amen? „A ještě za to může Mojžíš.“ Amen? Halelujah. Ale Bůh nás povolává k tomu, abychom opustili svoje uvažování o svém životě. Amen?

Nechte mrtvé, ať pochovávají mrtvé.¹ Kdo vezme pluh a obrací se zpátky, není Ho hoden. Není způsobilý pro Boží království, protože se obrací zpátky a věci současné jsou mu přednější než věci budoucí.² Co řekneme na tyhle verše? Co řekneme na tyto verše, když zaboříme pluh do země. Orali jste někdy? Viděli jste někdy orání zblízka? Někdo určitě viděl. I já jsem viděl orání. Zeptám se vás: „Kde oře orač? Tam, kde stojí, nebo tam vepředu?“ Tam, kde stojí a kde jede pluh. Druhá otázka: „Kam se dívá orač?“ Tam dopředu. Orač oře tam, kde stojí, a dívá se dopředu proto, aby byl řádek rovný. To je ono, že? Není to zvláštní princip? Uvědomte si to. Není to zvláštní princip? Vy se díváte tam dopředu, aby to bylo rovně tady, kde stojíte. Je to tak? To je to, když Ježíš říká: „Ten, kdo zaboří pluh a nedívá se dopředu, ten mě není hoden.“ Amen?

Co to znamená – není mne hoden. Představujeme si: No, není mne hoden, je to nějaký zatracenec. Co to znamená, že mě není hoden? Dejme tomu, že budu mít něco drahého, něco vzácného. Někdo přijde a bude si to chtít půjčit. A já řeknu: „Ty toho nejsi hoden.“ Rozumím tomu tak, že mu něco chybí – ať už schopnost nebo touha nebo ctnost, chybí mu něco, aby mohl s tou věcí, které není hoden, aby s ní mohl naložit. A pokud řeknu, že někdo není něčeho hoden, tak je to proto, že mu něco chybí. Chybí mu ctnost, schopnost, nějaká integrita, je to tak? Něco mu chybí, a proto nemá nárok tu věc obdržet, není schopen. Možná bych v tuhle chvíli místo hoden mohl říct schopen. Amen? Schopen z vlastní vůle. Nemůže být mým učedníkem. To znamená, jako kdyby Bůh říkal: tyhle dvě věci nejdou dohromady, tyhle dvě věci nejdou spojit. Neboli kdo nemá vizi, nedojde do zaslíbené země. Je to tak? Neboli kdo neumí řídit, nedojede, jak říká Petr.

Takže to, co chci říct, je, abychom si dali pozor. To je to, nad čím poslední dobou přemýšlím. Bože, kde jsou všechny ty věci? Kde je moje usilování? Kde je důvod toho, co činím? Kde se nachází Tvoje tajemství?

¹ Matouš 8:22 – „Ale Ježíš řekl jemu: Pojď za mnou, a nech, ať mrtví pochovávají mrtvé své.“

² Lukáš 9:62 – „Řekl jemu Ježíš: Žádný, kdo vztáhne ruku svou k pluhu, ohlídal by se nazpět, není způsobilý k království Božímu.“

Matouš 10:37 – „Kdo miluje otce neb matku více nežli mne, není mne hoden; a kdož miluje syna neb dceru více nežli mne, není mne hoden.“

Kde se nachází Boží království? Vidím, že je někde vepředu. To je pohled z jednoho úhlu, protože z druhého bych mohl říct, že je ve mně. Ale chci říct: to je to Boží království, to je to město, které nezbudoval člověk. Amen? To je to město, které očekávám. A to město mi stojí za to, abych se nezabýval městem, kde zrovna teď bydlím. Amen? Abych si nedělal a neskladoval svoje jmění tam, kde ho žere mol a rez, ale abych ukládal svoje věci v Božím království, protože mám svůj zrak upřený dopředu. Mám svůj zrak upřený dopředu. Přicházím k Bohu a moje očekávání není o tom, co chci já se svým životem, protože jsem „malopánevní“. Nikdo z vás si nedokáže stanovit nic dostatečně velkého s vlastním životem. Nikdo z vás. Ať jste si představili jakoukoliv kariéru, jakoukoli představu svého života, tak jste si nepředstavili nic dostatečně velkého ve srovnání s tím, co Bůh zamýšlí. Víte to? Oproti tomu, co Bůh s námi zamýšlí, je jakákoli představa o tom, jak byste byli úspěšní, nicotná, malá. Amen? Vezměte si všechna jména lidí, které znáte, ke kterým vzhlížíte, a vzpomeňte si na jméno člověka, který byl v té pozici před padesáti lety. Vzhlížíte k vašemu šéfovi? Fajn. Velká firma, ředitel firmy, takový bych chtěl být. A teď si vzpomeňte, jak se jmenoval šéf, ředitel největší firmy v Čechách. Která je největší firma? Škodovka třeba. Jak se jmenoval? Jak se jmenuje šéf Škodovky? Dobře, Jirko, věděl jsem, že to budeš vědět. Tak schválně. Jak se jmenoval šéf Škodovky před padesáti lety? Nikdo nevíte. To je to, o čem mluvím. Abychom svůj život nepromarnili tím, že se budeme zabývat dnešním dnem anebo jako Beatles včerejškem.

To je neuvěřitelná píseň, ve své podstatě démonická. Když budu zpívat: Yesterday, I believe in yesterday. Je tady někdo z vás, kdo věří včerejšku? Jenom to ne! Amen? Já bych ani nemohl zpívat: Today, I believe in today – dnes, já věřím v dnešek, protože ani v ten dnešek nevěřím. Amen? Ale možná můžu zpívat: Tomorrow, I believe in tomorrow. Ta melodie by možná nebyla úplně špatná. Amen? Co však chci říct? Že je potřeba věřit v zítřek, že celé naše upínání, celý náš běh je v tom, že mám pro sebe a pro vás někde ustanovenou vizi. K té vizi vztahuji všechny svoje kroky, všechno svoje přemýšlení o sobě i o vás. Amen?

Všechny moje vztahy s vámi, ať už jste kdokoliv, moje rodina, moji přátelé, moje církve, všechny moje kroky jsou k tomu, aby směřovaly k této vizi, k tomuto záměru. Víte, je opravdu důležité, aby se člověk, když jde, neustále díval dopředu, díval se na tu kotvu, na tu naději, na Toho, který začal a dokoná moji víru; kdo dokoná můj běh, kdo dokoná to, k čemu jsem byl zrozen, to, co tady činím. Bratři, nenechte se oklamat d'áblem. Nenechte se oklamat přízemností. Nenechte se oklamat tím „malopánevnictvím“. Nenechte se oklamat tím, že vám někdo plivl do vašeho kurníku. Nenechte se oklamat tím, že někdo pošlapává vaši čest.

Jakou čest máte na téhle zemi? Kde je vaše čest na téhle zemi? Už vám někdy někdo trhal vousy? Už po vás plivali? Plival po vás někdo pořádně? Možná, že? Jeden, dva? Už někdo přišel a bezdůvodně vás mlátil? Dal vám facku? „A hádej, kdo ti ji dá příště. Prorokuj! Ty jsi bratr, ty jsi Boží muž, tak si zaprorokuj.“ Nepřijde vám to potupné? Amen? To se nám neděje. Ale Ježíš se nedíval na to, co se mu dělo v tu chvíli. Jeho mysl byla upřená někam úplně jinam. Amen? Jeho mysl byla upřená tam dopředu a říká: „Tohle všechno se musí stát. Tohle všechno se musí stát. Otče, odpusť jim, oni nevědí, co dělají. Oni v tuto chvíli nevědí, co dělají.“ Amen? „Tohle všechno se musí stát pro ten záměr, který je tam dál. Já budu trpět. Syn člověka musí trpět.“

On jim to říkal. Říkal to svým učedníkům, ale oni nechápali. Víte, proč to nechápali? Protože se dívali omezení časem a místem. „Na Tebe si nikdo nebude dovolovat!“ Petr vytasí meč: „Budeme Tě bránit.“ „Nech, Petře, nech, Petře! Ty věci se musí stát.“ Amen? Ty věci se musí stát pro něco, co nás čeká tam vepředu. Halelujah.

A co je to, co nás čeká? Jaké je vaše očekávání? JAKÉ JE VAŠE OČEKÁVÁNÍ ZÍTRKA? Já se zeptám takhle, tak jako s ptám svého šéfa: Skončil váš život. Pokud si myslíte, že neskončí, tak se mýlíte, protože každý zemře. Buď zemřete tak, nebo jinak. Věděli jste to? Víte, že mezi dneškem a vaší smrtí je čas, který se krátí? U někoho je to jenom kousek. U někoho je to kousek. A víte, jak veliký kousek? Jak to počítáte vy? Devadesát pět mínus můj věk? Nebo sedmdesát mínus můj věk nebo osmdesát pět? Jak to počítáte, kolik máte času? Není to náhodou půl roku anebo čtyřicet pět mínus můj věk? Kdo z vás to ví? Kdo z vás ví, kolik mu bude roků, až umře? Rozumíte mi? Ježíš se nedíval a nepočítal devadesát mínus mých třicet let.

Co byste chtěli, aby o vás bylo řečeno, až umřete? Přemýšleli jste nad tím někdy? Je to moc morbidní? Je to morbidní myšlenka? Co byste chtěli, aby se o vás říkalo? Kde byste chtěli, aby vaše jméno bylo napsáno? Někde ve výroční zprávě jakési firmy z roku 2008? To je sláva! Ředitel společnosti, rok 1947. To je sláva! To chcete? Ne? Tak co byste chtěli, aby se o vás říkalo? Byl tady a odešel v pokoji. Nevím, jestli jsem sám, kdo takhle přemýšlí. Ale já chci, abych mohl předstoupit před Boha a aby Bůh mohl říct, že jsem dobře činil svoje dílo. Víte, chci, a možná je to ambiciózní, možná by to někdo nazval pýchou... Klidně. Nazvěte si to pýchou, pokud potřebujete, můžete mě zaškatulkovat, kam potřebujete, pokud vám to něco přidá. Ale chci, abych přišel před Boha, aby mě Bůh mohl představit bratrům, mohl mě představit těm, kteří šli přede mnou, a říct: „Tohle je ten, který šel a který přijal to, co mu bylo doneseno, a který

s tím běžel, tak jak mohl, a doběhl s tím do konce. Který se neohlížel napravo, nalevo.“

Já neříkám, že takový jsem. Chci, aby toto o mně bylo řečeno. Chci, aby bylo řečeno: „Ten, který šel a který obětoval svůj život. Který miloval až za smrt. Který miloval svoji rodinu, který miloval svoje bratry, který udělal všechno, aby odložil svůj vlastní život, svoje vlastní pohodlí a vykonal hrdinství v tom, že následoval Krista až na smrt, kde položil svůj život. Byl mým nástrojem, který jsem mohl použít. Můj dokonalý nástroj, který jsem mohl použít. Skrze něho se staly tyhle, tyhle a tyhle skutky. Tohle spasení a tohle spasení jsem vykonal skrze tento dobrý nástroj. Tohle je moje kladivo. Podívejte se na něj, jak je vzácné. Potěžte si ho, zkuste si, jak se s ním dobře pracuje.“ Amen? „Tohle je moje kladivo, které se jmenuje tak a tak. Tohle je můj milovaný syn, ve kterém se mi zalíbilo.“ Chci, abych tam jednou mohl přijít, aby mě Bůh mohl uvést do síně slávy. Je to ambiciózní? Překvapuje vás to? Je to pyšné? Mluví to o mojí pýše? Ale to je to, co chci. Nevím, jestli to bude zítra nebo za pět let. Já se jenom trochu bojím, když si tohle představím a dívám se, jak jdu. Najednou mě to staví do pozoru. Protože co kdyby pro mě dneska přišel Bůh a představil mě, co by o mně řekl dneska? Amen? Co by o mně řekl dnešního dne, kdyby mě představil bratrům? Já nevím. Nevím to. Mám jen pocit, že nejsem úplně spokojený.

Protože mám vizi, protože mám představu, protože mám očekávání, že chci doběhnout. **CHCI DOBĚHNOUT**. Nechci se chlubit vlastními věcmi, ale chci přijít před Boha a říct: „Bože, udělal jsem, co jsem mohl. Bez výmluvy. Ty jsi mi dal slovo a já jsem s ním naložil takhle. Ty jsi mi dal pět hřiven a já jsem je rozmnožil dvojnásobně.“ Nechci říct: „Bože, vím, jak jsi hrozný a strašný, a tak to, co jsi mi dal, jsem radši zakopal, abych o to náhodou nepřišel.“ Amen? Nechci, aby Bůh musel říct: „Služebníku líný a nevěrný.“ (Mat 25:14-30) A protože to nechci, proto se chci dívat dopředu do budoucnosti a nechci se dívat na dnešní den. Nechci se dívat na to, jestli mám zrovna dneska hlad anebo je mokro nebo sucho, je mi zima nebo mě zrovna někdo nemá rád. Jestli se tenhle na mě kouká takhle a ten se na mě nekouká a ten něco řekl, a určitě to tak nemyslel, a ten zase myslel... Já na to nemám čas. Rozumíte mi? Nemám na to prostor. Nemám na to sílu, nemám na to chuť, protože to nepřidává nic k mému spasení.

Nechci přijít tady za bratrem a říkat: „Víš, že tamten tohle? A mimochodem, víš, že tohle, a víš, že tamto?“ Amen? Halelujah. Zahodme tyhle věci. **ZAHODME NAŠI „MALOPÁNEVNOST“**. **ZAHODME PŘÍZEMNÍ VĚCI**. Zahodme naši přízemnost. Zahodte to, co si myslíte

o lidech. Přestaňte si myslet. Amen? Přestaňte mít názor. Přestaňte mít názor na lidi, přestaňte se srovnávat s jiným člověkem.

Víte, že když se srovnáte s nějakým člověkem, tak jste na tom vždycky lépe, nebo hůře? To je snad jasné, ne? Jestli se chcete srovnávat, tak vám předem řeknu, jak to dopadne. Buď na tom budete lépe, nebo hůře. Buď budete mít depresi, že jste na tom hůř, anebo budete pyšní, že jste na tom lépe. Celou dobu trávíte čas nad tím, jestli chcete mít depresi nebo pýchu? To je fakt bezva. To je fakt bezvadné, pokud budu trávit čas tím, že si budu říkat: „Jsem lepší než tenhle bratr, nebo nejsem? Má hezčí brejle než já, ale já mám zase míň vlasů. Jsem svatější, jsem lepší.“ Pokud mám problém s tímto bratrem, pokud mám pocit, že někde nedosahuje Božího království a že mu v tom můžu pomoci, tak půjdu za ním a řeknu: „Víš, součástí chůze s Bohem je klást levou nohu před pravou a pravou před levou, a já vidím, že to neděláš. Myslím si, že tě to může stát spasení anebo že ti to neprospívá, a tak mi přišlo na srdce ti to říct, protože si nemůžu dovolit to vidět, a neříct ti to.“

Hmm, to je k něčemu, ne? Je to k něčemu? Máte pocit, že to je k něčemu, když za někým přijdu a nezůstanu sedět? Přijdu za sestrou a řeknu: „Víš, tahleta věc, já si tě hrozně vážím, všechno je super, ale tahleta věc... Myslím si, že to není dobře, a myslím, že bys s tím měla jednat.“ Anebo mám radši přijít za její dcerou: „Ty, ta máma, ta je mimo, co? Tohle, co dělá. Ty ji znáš nejlíp, ne, když je to tvoje máma. Tohle je docela špatně, ne? Ale jinak je v pohodě, vid'? Ale tohle je určitě špatně, to my neděláme, co?“ Amen?

Včera nebo předevčírem jsme povídali s bratrem duCillem o některých věcech a on mi říkal: „Víš, bůh pomluvy...“ Víte, jak se řekne řecky „ten, který pomlouvá“? Diabolos. Á, ozvali se ti, kteří byli na konferenci na Jamaice. ☺. Správně, diabolos. To je nám povědomé, ne? Co? Ne, nejsou to diabolky do vzduchovky, ne, ne, ne. I když tam je napsané diabolos. Šel jsem si to ověřit, je to tam napsáno. Amen?

Víte, Bůh nás povolává a povolává i církve k tomu, abychom činili Jeho dílo. Já chci činit dílo. Chci činit mocné skutky. Tam venku jsou lidé a tady vevnitř jsou lidé a moje děti jsou lidé, a já je chci představit Bohu. Chci je přivést a představit Bohu. To je Pavlův výraz, že chce představit lidi Bohu.³ Jak představit lidi Bohu? Bůh je nezná? Pavel říká: „Vy jste tím listem, který je psaný, vy jste tím evangeliem, vy jste ten důkaz, vy jste ta věc, o kterou tady běží.“ (2Kor 3:2-3)

³ Koloským 1:28 – „Kteréhož my zvěstujeme, napomínajíce všelikého člověka, a učíce všelikého člověka ve vší moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši.“

Víte, že Bůh nám dává dílo, abychom ho činili? Víte to? Bůh nám dává dílo, abychom ho činili. Mám pocit, který ve mně vře a bublá a řve a říká: „Musíme činit Boží dílo!“ Bůh nám dal, abychom činili Boží dílo. Nemůžeme se zabývat přízemnostmi. Nemůžeme se zabývat tím, kolik máme peněz. Rozumíte mi? Nemůžu měřit svoje povolání tím, kolik mám peněz nebo jak mám velkou pánev, chcete-li. Nemůžu říct: „Můžeme dělat jenom tohle, protože máme jenom tolik peněz.“ Rozumíte mi?

Víte, jak je veliké Tursko, na které mám? Asi bych uměl postavit tuhle místnost, na to bych měl. Na to jsem měl i tehdy. Ted' mám na účtu daleko větší sumy. Pouze se změnilo znamínko. ☺

Bůh mě však nepovolal k tomu, abych postavil budku pro psa. Nemůžu Boží povolání měřit velikostí svého účtu, velikostí svých schopností. Víte, kolik jsem předtím postavil domů? Víte, kolik jsem zrekonstruoval statků? Nevíte? Nula. Nic. To je moje veškerá zkušenost.

Dobrý den, já jsem se přišel přihlásit do práce. – A co chcete dělat? – Mám záměr. – A co budete dělat? – Budu rekonstruovat statek. – A kolik máte peněz? – No, takový statek bude stát x peněz. – A kolik máte? – Tak jedno procento x. – A kde vezmete zbytek? – To nevím. – A za jak dlouho vyděláte x? – No, tak za 200, 300 let? – Aha, a jakou máte zkušenost? – Žádnou. – Už jste někdy zdil? – Ne? Betonoval? – Ne? Víte, jak se staví? – Ne? Máte kontakty? – Ne? Víte, jak se to dělá? – Ne?

Nemůžu měřit povolání, které Bůh má s mým životem, svými schopnostmi a sám sebou, protože pak bych si troufl asi na psí budku. Na co si troufáte vy?

Jaké je vaše povolání, čím měříte své povolání? Věříte, že vás Bůh pošle a budete kázat po světě a dělat zázraky? Věříte tomu? To je otázka, co? Vidíte se někde v Africe, vidíte se v nějaké zemi, kde kážete evangelium? Já ano. Už deset let. Ještě jsem tam nebyl. Já tomu věřím. Já tomu věřím. Rozumíte mi? Víte, čemu věřím? Věřím, že tohle bude sbor, který přinese slovo a spasení věřícím i nevěřícím skrz všechny denominace. Věřím, že budeme schopni oslovit lidi, kteří odpadli, že budeme schopni oslovit lidi, kteří mají hlad, oslovit lidi, kteří jsou mrtví. Věříte tomu, že tenhle sbor půjde a bude zvěstovat evangelium tak, že nebylo slyšáno? Amen? Já tomu věřím. Věříte tomu? Já věřím, že půjdeme na sever a na jih a na východ a ještě dál na východ. Věříte tomu někdo?

Ne proto, že si myslím, že něco jsme. Ale protože si myslím, že Bůh něco je. Amen? A já nenechám svoje povolání ani povolání nikoho jiného, pokud pro to můžu cokoliv udělat, aby ho zkazily nějaké přízemnosti, aby ho zkazilo nějaké to, že třeba musím „spinkat“ anebo že se musím zrovna najíst a že mi někdo šlápl na nohu, a ještě se mi neomluvil. Nejen, že mi

šlápl na nohu, ale ani se mi neomluvil. Co? Anebo že se na mě náhodou někdo podíval anebo nepodíval. Amen?

Nelíbí se mi, že tady bratr chodí takhle a pořád se divně kouká. Amen? Pořád má košili naruby. Mně se nelíbí, že tady ten pořád stojí a tady ten pořád sedí. Amen? „Sedíš v první řadě, co si o sobě myslíš? Co tím chceš říct?“ Rozumíte mi? Nechci se tímhle zabývat a nechci, aby se tím někdo z vás zabýval.

Pokud vidíte, že někdo hřeší, pokud vidíte, že je někde nějaký problém, jděte za tím a řešte to. Řešte to, řešte to, řešte to. Ale jinak pojdme, pojdme se modlit a usilovat o to, do čeho nás Bůh povolal, protože máme před sebou dílo, máme před sebou práci. Máme před sebou práci, máme před sebou zvěstování Božího slova, máme před sebou povolání, které je slavnější než jakékoli povolání, že budeme ředitelem nějaké fabriky, která stejně jednou zahyne. Amen? Myslíte si někdo z vás, že máte odpověď pro Irák? Já si myslím, že máme. Co? Já si myslím, že máme. Věřím, že máme autoritu jednat. A víte, myslím si, že částečně můžu za to, že to v Beslanu dopadlo tak špatně. Myslím si, že za to částečně můžu.

Můžete si říct: Ty jsi se zbláznil. Co si to o sobě myslíš? Myslím si, že Bůh nám dává autoritu a povolání. Myslím si, že můžu za to, jaká je vláda v této zemi, myslím si, že můžu za to, jaké jsou zákony v této zemi, myslím si, že můžu za to, jak se věci dějí a kam směřuje tento svět. Myslím si, že jsem za to spoluzodpovědný, že jsem toho součástí.

A taky si myslím, že za to můžeme my. Amen? Myslím si, že nás Bůh probouzí. Jestli se necháme. Halelujah. Rozumíte mi? Bůh nás povolává, abychom povstali, abychom šli výše. To už tu dlouho nebylo. ☺ Bůh nás povolává, abychom zahodili přizemnosti, pocity o něčem, o někom. Jděte s tím za Bohem, jděte s tím za bratrem, vyřešte si to a pojdme dál. Přestaňte se neustále zabývat tou řadicí pákou. Přestaňte se zabývat tím, že vám tam něco cinká. Ať to cinká, nechte to cinkat. Jedete autem a něco vám zapadlo pod sedačku, cinká to, nechte to zapadnuté pod sedadlem, prosím vás, a jedte, protože potřebujete někam dojet. Amen? Předstupme před Boha dnešního večera, každý sám za sebe. **PŘEDSTUPME PŘED BOHA A POPROSME HO, ABY NÁM POMOHL SEJMOUT ZRAK Z NÁS SAMÝCH.** Sejmout zrak z našeho obídku, něčeho připáleného. Z toho našeho: „On mi to nepochválil,“ z toho našeho: „Já ublížený.“ Z toho našeho: „Já mám, on nemá, já nemám, on má, já jsem, a on není.“ Amen? Halelujah!

Zahodte tyhle věci, protože Bůh má pro vás něco jiného. Neutopte svůj život v tom, že budete se spoustou energie zjišťovat, jestli jste na tom

lépe nebo hůře než někdo jiný. Protože Bůh to vidí úplně jinak. Amen? Halelujah.

Dovolte mi pomodlit se za vás v naději, že Bůh vám dává, aby vaše vidění, to vaše dívání, aby to, co máte k nabídnutí, aby to, co Bůh do vás vložil... Mám naději, že je to výš a víc než nějaké primitivní okolnosti dnešního dne. Ač se ty okolnosti můžou zdát jakékoliv, vaše povolání je někde úplně jinde. Je nad tím vším. Amen? A tak NEDOVOLTE DNEŠKU, ABY ZKAZIL VAŠI BUDOUCNOST. Halelujah.

Otče, my před Tebe přicházíme v tuhle chvíli jako lid. Jako lid, který se schází na těchto místech, tady v té škole a leckde jinde, schází se proto, že má očekávání. Že jsme se neztotožnili, Pane, a nesmířili s málem, s tím vyjitím a projitím Rudým mořem. Naše vize a naše touha není v tom, jak je nám dneska, ani v tom, co jsme, ale v tom, co budeme. V tom, co jsi pro nás Ty připravil, v tom, co pro nás máš, Pane. Naše naděje a očekávání je na tu zaslíbenou zemi; jaká je, jaká to bude sláva, když se oslaví Tvoje jméno. Budeme Tvým lidem a Ty budeš naším Bohem – Král, kterého není na této zemi. Všechny národy se budou klanět, Hospodine, a my poneseš Tvoje jméno. A tak ve jménu Ježíše Krista napomínáme „diabola“. Napomínáme jakoukoli přizemnost, jakoukoli pomluvu, jakékoliv řeči, jakékoliv myšlenky, které strhávají náš zrak k zemi. Napomínáme je, strháváme je k zemi a vyznáváme, že nic nebude stát mezi Tebou a námi a že se nesmíříme a neuspokojíme s žádnou malou věcí, protože Tvoje povolání pro život každého z nás je bohaté nadmíru. Pane, tak Tě prosím, abys nám pomohl odložit naše malé pánve, abychom mohli odložit naši představu o svém životě. Abychom mohli odložit svoje nízké smýšlení o nás samých, o této církvi, o našem povolání, o naší rodině. Abychom mohli přijmout, Pane, Tvoji vizi, protože Ty jsi k nám mluvil velké věci a my máme očekávání, že nás povedeš.

Halelujah. Máme naději, že nás dovedeš na místo, kde budeme vládnout a kralovat. Kdy budeme soudit anděly. Kdy budeme královské kněžstvo, oblečení v bílá roucha, Pane. Halelujah! To je naše naděje. Prosím Tě, Pane, aby tato naděje, tahle víra, aby dokázala zastínit to, čím procházíme na každý den. Pomoz nám, Pane, aby nám to nevydrželo jenom dnešní večer, ale i zítra, když nás zasáhne nový den svými okolnostmi, svými starostmi. Když udeří, aby nás srazil na kolena, abychom povstali a vyznali, že naše očekávání se ještě nenaplnilo, že nenastala ta přítomnost, ale že čekáme budoucnost. Prosím Tě, zapečeť to slovo v našich srdcích. Buď požehnáno Tvoje svaté jméno a Tvůj záměr s námi. Amen.